

Иван Вазов

Недопята песен

Из смътний на живота шум
излязох на полята волни;
отбих се там от прашний друм,
насян от тъги, тревоги болни.

И зърнах нов мир, глътнах пак
чист въздух, благодат, свобода,
обвя ме лъх – и колко благ! –
лъхът на нашата природа.

Привет вам, родни планини,
привет вам, български долини,
поля, скали, гори, вълни,
самотни дебри и пустини,

в които в младите си дни,
отшелник в ваший свят, блуждаях,
летях към снежни висини,
под тъмни борове мечтаях;

делях живота ви; разбрах
на бога тайната голема,
до водопадите стоях,
да слушам вечната поема;

които славях и любих,
и още любя в упоенье,
от чийто извор жадно пих
кристални струи – вдъхновение.

Сполай, о хубости, на вас!
Сполай, природо родна моя,
за всичко що прочетох аз,
във книгата велика твоя!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5057>]